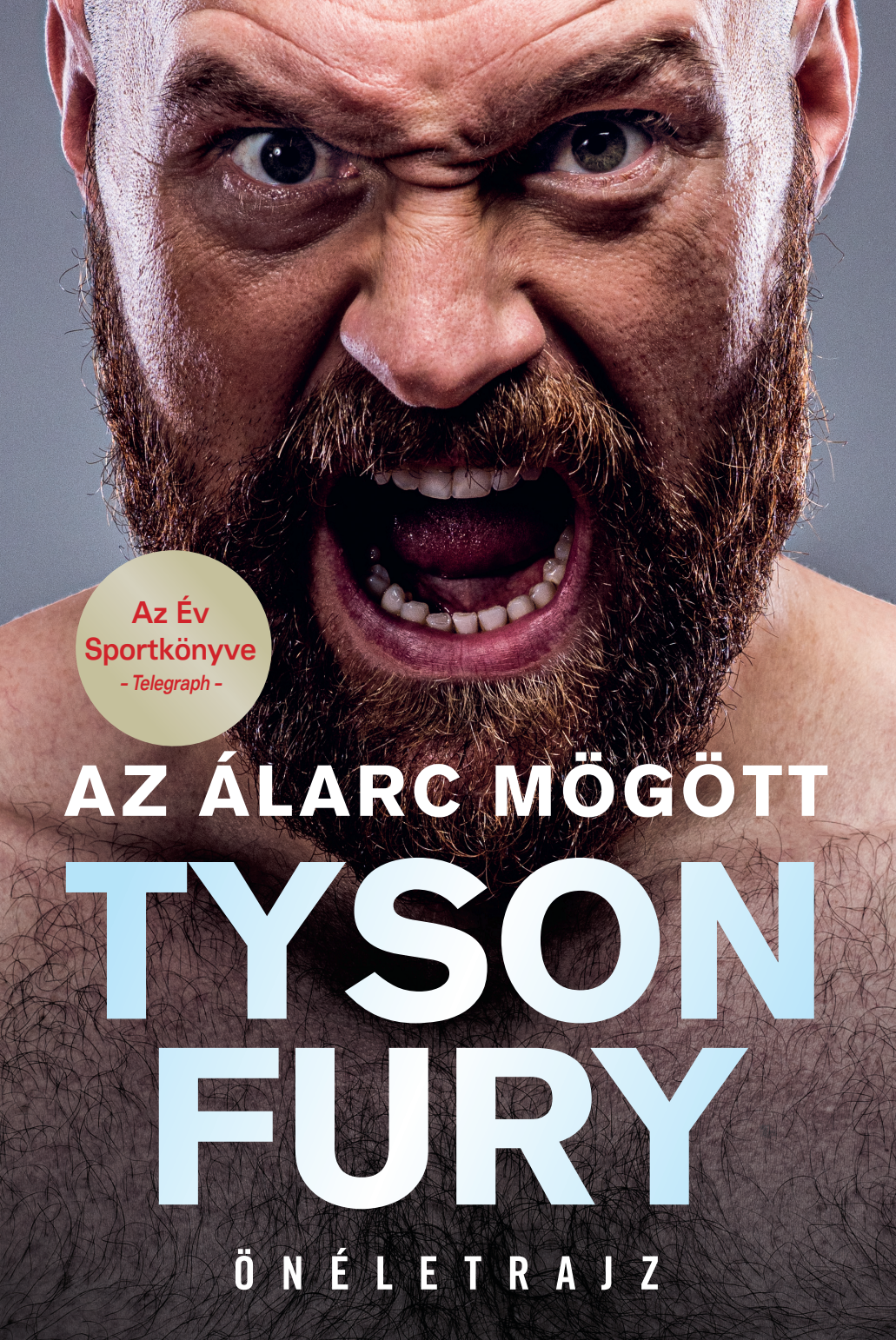

Az Év
Sportkönyve
- Telegraph -

AZ ÁLARC MÖGÖTT
TYSON
FURY

ÖNÉLETRAJZ

AZ ÁLARC MÖGÖTT
TYSON
FURY
Ö N É L E T R A J Z

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

E könyv célja a mentális betegségek elfogadtatása. Könyörgök minden hasonló problémákat tapasztaló olvasómnak, hogy azonnal kérje a szakértők segítségét! Van remény.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm a feleségemnek, Parisnek, amiért elviselte azt a sok szutykot, amit rázúdítottam. Hálás vagyok a jóságáért és a kedvességéért.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	11
Bevezetés	16
1. Pütkösdi királyság	21
2. A sors kegyeltje	40
3. Paris	55
4. Anyagi érdekeltség	60
5. A kemény pofonok iskolája	73
6. Állni a sarat	86
7. Klicsko nyomában	97
8. A sötét	108
9. Út a fénybe	119
10. Súlyos problémák	132
11. A világ nem elég	142
12. Erőforrás	153
13. Családi értékek	166
14. Új hajnal	174
15. Túlnő a bokszon	192
Hasznos lelki egészségvédő szervezetek	201
Profi bokszolói adatlap	203
Profi ökölvívói pályafutás	204
Képfeljegyzék	207

ELŐSZÓ

2016 júniusa, Manchester

A sebességmérő elérte a 260 kilométer per órát. Eljött a pillanat – közel a befejezés, véget ér a kín.

Makulátlan, napsütéses nyári nap volt. Nemrég vettem át a vadonatúj, vörös, nyitható tetejű Ferrarit nehézsúlyú világbajnokként – ráadásul gyönyörű feleség és család jutott nekem. Tökéletes életet éltem, de a lelkem úgy feketéllett, mint a bakancsom.

Alig néhány hónapja a szorítóban álltam, ahol a világ a bolygó legjobb nehézsúlyújává avatott. Olyan legendák nyomdokába léptem, mint Jack Dempsey, Muhammad Ali, Mike Tyson és Lennox Lewis. Mégis, ahogy ebben a vadonatúj álomautóban hasítottam az autópályán, elnyelt a klinikai depresszió rémálma. Mindenem megvolt, kivéve az okot az életre. Egyszerűen értelmetlennek tartottam a létezésemet.

Amikor lehajtottam a pályáról és lelassítottam, egyszer belém nyilallt, hogy ideje hátrahagyni ezt a siralomvölgyet. Jól van, Tyson, gyerünk, essünk túl rajta! Tiszta fejjel néztem szembe a céltalanság vermével. Nem számított semmi; én sem. A közelgő hídra néztem. Megvolt a célpont: a célszalag. A Ferrari motorja felbömbölt. Ez a zaj lesz az utolsó, amit az életemben hallok. Néhány másodpercen belül az elmém megtisztul, eltűnnek belőle a fortyogó hangok. Padlógázzal haladtam. A vég előtt.

Aztán a karambol előtti pillanatban megszólalt egy hang a fejemben.

– Ne! Állj! Gondolj a gyerekeidre!

Elszáguldottam a híd mellett, majd a fékbe tapostam.

Ilyen közel jártam ahhoz, hogy véget vessek mindennek. Hátborzongató megkönnyebbüléssel nézek vissza arra, hogyan képes az ember odáig süllyedni, hogy annyira legyűrje a depresszió, mint engem. És hálát adok Istennek. A hitem nélkül aznap öngyilkosságot követek el. A gyermekeimnek apai iránymutatás nélkül kellene felnőniük, és megfosztottam volna a csodás feleségemet, Parist a férjétől, aki minden hibája dacára tiszta szívből szereti őt.

Csak az képes felfogni a depressziót, aki tényleg átélte. Abban és az ehhez hasonló pillanatokban úgy éreztem, tényleg semmi sem számít; a világon semmi. De akkor mi értelme élni? Amikor kiszálltam a kocsiból, elkezdtem töprengeni a következőményeken. Soha többé nem akarok olyan mélyre süllyedni az életben, de nagyon könnyű lassacskán újra lecsúszni abba az elmeállapotba. Bizonyára több olvasóm is átélte már a fent vázolt helyzetet. Szeretnék biztosítani mindenkit, hogy létezik kiút, megvan a segélykérés módja. Máskülönben nem térek vissza, hogy újra ringbe szálljak a világ legkeményebb sportjában. Néhány múltbeli tettem miatt könnyűszerrel végezhettem volna egy kipárnázott cellában, de nem adom fel.

2018. december 1., Staples Center, Los Angeles

– Noked annyi. Annyi! Majd én megmutatom neked, te kövér csöves!

Így gúnyoltam a WBC¹ nehézsúlyú bajnokát, Deontay Wildert az első gongszó előtti találkozón és az első menetben. Ám a meccs nyitó pillanataiban a saját bőrömon tapasztalhattam meg, miért is

¹ WBC: World Boxing Council, Bokszzvilágtanács.

adta magának Wilder a „Bronz Bombázó” becenevet. Az első egyenes után csak hüledezni tudtam, a védésre emelt kezemen át is éreztem az öklét.

A meccs előtt az edzőmet, Ben Davisont aggasztotta Wilder többnyire tarkótámadásokból álló módszere, mert ez katasztrofális agykárosodással is járhat. Mi több, Ben ezt még Jack Reiss vezetőbírónak is felhozta. Menetről menetre egyre jobban aggasztották Wilder támadásai, és a kilencedik menetben Ben félelme valósággá vált. Wilder fültövön csapott, és kidőlttem. Talán a kelleténél jobban elkényelmesedtem, és lehet, hogy a meccs előtt leadott rengeteg súly miatt a lábmunkám sem volt a régi. Csakhogy az ilyen ütések rövidzárlatot okoznak az ember agyában. Nincs mit tenni, ha fültövön vagy halántékon vágna: az ember kezéből kicsúszik a gyeplő, és kiterül. Na és, kit érdekel? Kidőlttem, és mivel még volt két perc a menetből, Wilder okkal hihette, hogy bőven maradt ideje a kiütésre.

De tévedés! Nem esett bajom, felpattantam, és folytattam, amit elkezdtem – le akartam ütni Wilder fejét a nyakáról. Amikor a jobb kezét csavargatva rám nyomult, magamhoz fogtam, kitisztítottam a fejemet, és viszonoztam a tüzet. Nemsokára hátranyaklott a feje az egyenesemtől, az én titkos fegyveremtől, amit már az amatőr karrierem legelső napjai óta csiszolgattam. Wilder nem tudott mit kezdeni velem. Ő volt a WBC bajnoka egy félelmetes hatalmú ökölrel, de nem ért célt. Képtelen volt megszeliidíteni, ahogy azt a harminckilenc korábbi ellenfelével tette – akiket mind kiütéssel győzött le. Erősen zártam a menetet, határozott ütésekkel vertem pépesre a képét. És mennyire bosszanthatta már ez! Megszokhatta, hogy jót játszadozik az ellenfeleivel, mielőtt kiteríti őket.

Megmutattam a döbrent Wildernek, hogy tőlem aztán nem szabadul, de azt nem tudhattam, hogy Ben heves vitába keveredett a helyi küldöttekkel, akik próbálták megakadályozni, hogy felpattanjon, és megnézzze, nem esett-e bajom. L. A.-ben az a szabály, hogy foglalni kell a sarkot, de könnyű ezt mondani, amikor a nehézsúlyú

világbajnoki cím forog kockán. Ben kétségbeesetten tudni akarta, milyen az állapotom, de a menet utolsó percében jártunk, elememben voltam, célzottan soroztam, és akkor már Wilder tűnt fáradtnak. Nem talált be, én pedig hátratett kézzel, a nyelvemet öltögetve gúnyoltam őt.

A tizedik menet kezdetén résen voltam, és egy gyors egy-kettővel üdvözöltem Wilder állát. A kilencedikben annyi ereje ráment a védekezésre, hogy kimerült, így visszaadtam neki a kölcsönt. Mindössze annyit tett, hogy próbált bevinni egy mindent eldöntő jobbot, így aztán könnyedén lepipáltam. Leshette, hogy beleesek a csapdába! Az utolsó percben megajándékoztam a képét egy külön bejáratú jobbossal, majd ravaszul ütőtávon kívülre táncoltam. Ezt a tömeg hangos ó-zással jutalmazta, utána meg bizonyítottam a védekezői tehetségemet a gongszó előtt bevitt kábé öt csapással. Neki három teljes perc alatt nem sikerült bevinni egy tisztességes ütést sem, a gongszó pillanatában pedig össze voltunk gabalyodva. Röpke élcelődés után újra nyelvet öltöttem rá.

Visszavánszorgott a sarkába, én viszont feltámadó lelkesedéssel tértem vissza a sajátomba, ahol a tömegre üvöltöttem.

– Gyerünk! – Aztán Bennek kiáltottam. – Én vagyok a Cigánykirály, győzni fogok!

Ezzel támogattam az önbizalmamat és a hitemet, hogy történelmet fogunk írni, méghozzá egy sokak által lehetetlennek vélt forgatókönyv szerint. A BT Sport² első sorban ülő sportkommentátora, John Rawling szavaival élve „az előadásomtól égnek állt a tarkóján”. Ben a lelkemre kötötte, hogy életem teljesítményét kell nyújtanom, és muszáj összeszednem magam, hogy lenyúljam az utolsó két menetet. „Csak semmi felesleges kockázat!” Bele kellett adnom mindent, hogy kihasználhassam a kínálkozó alkalmakat. Pontosan ezt tettem – sőt egy kicsit többet is – a tizenegyedik menetben,

² Sportcsatorna az Egyesült Királyságban és Írországban.

amelynek a végén a rajongók és a világ felé emeltem az öklömet, hogy kihirdessem, egyetlen hajsza! választ el a boksz történelem legnagyobb visszatérésétől.

Az álom alig kilencvenhat másodperccel később szertefoszlott. Nekem annyi. Wilder telibe kapott a jobbjaival, aztán lefelé menet megküldött egy potya balhoroggal. Földrengető puffanással kerültem el a padlón. Kétségkívül eljött a vég, gondolta Wilder és mindenki más az arénában, a világszerte több millió TV-nézőről nem is beszélve...

BEVEZETÉS

Bocsáss meg, atyám, mert vétkeztem!

A nevem Tyson Luke Fury, és ugyanúgy küzdök a hibáimmal, mint mindenki más a világon. Mentális betegségekben szenvedek, továbbá kényszerbeteg vagyok. Nem mellesleg a világ első számú nehézsúlyú bokszolója.

Az életutam sosem volt unalmas. Attól a pillanattól a túlélésért küzdöttem, hogy a kelleténél három hónappal korábban meglátam a napvilágot. Amióta az eszemet tudom, különleges érzésem van a sportokhoz, pláne a bokszhoz, ami a konyhánkban kezdődött Shane öcsémmel, amikor törülközőbe bandázsolt kézzel a végkimerülésig öklöztük egymást. A szorítóban elért eredményeim közismertek, de kamaszként rengeteget golfoztam – egészen huszonegy éves koromig és nyolcas hendikepig. Néhanapján még mindig kimegyek a pályára, és pusztá szórakozásból fél kézzel elütöm a labdát jó kétszázharminc méterre. Mindig rá kellett jönnöm, hogy bármilyen sportággal elboldogulok, legyen az agyaggalamb-lövészet, kosárlabda, evezés vagy bármi más. De az életemet mindig is a boksz töltötte ki. Ehhez volt tehetségem; ezt az ösvényt jelölték ki nekem. Úgy érzem, Isten adta jogom, hogy a küzdősport krémjéhez tartozzak. A génjeimben van. A Fury család korábbi nemzedékeiben akadtak sikeres pusztakezes bunyósok, mostanra viszont profi bokszolók lettünk, mint az apám, John, aki a boksz mellett a pusztakezes harcokban is jeleskedett, meg a féltestvérem, Tommy, aki nagy szám lesz a szorítóban a *Love Island* után.

A szorító az az aréna, ahol bizonyítom a sportolói nagyságomat, és dicsőséget hozok a családunk nevére, ugyanakkor a bokszipar sűrgeti majd a bukásomat is – hogy aztán újabb ösvényt nyisson, amin át kiemelkedhetek a csüggedés mélyéből.

A könyv írásának kezdetén jó százhetvennyolc kilót nyomtam, sokat ittam, gyűlöltem a bokszot, és komoly depresszióval küzdöttem. A legkevésbé sem vonzott már a boksz világa. Abban a pillanatban csak kint láttam és éreztem az életben. Az övek, a nehézsúlyú világ-bajnoki cím dicsősége – az élethosszig tartó álom 2015-ös valóra váltása – csupán hideg ürességet hagyott maga után, ami sosem hagyott nyugodni. Egyáltalán nem jelentett semmit.

Két év telt el azóta, és a *The Ring*³ című tekintélyes amerikai bokszmagazin a nehézsúlyú csoport első emberének kiáltott ki. Jobb formában vagyok, mint valaha, boldogabb, mint valaha, van igazi életcélom, bár nem szabadulhatok a gondolattól, hogy a mentális egészségem bujkáló gondjai sosem fognak megszűnni.

Egész életemben szorongással küszködtem, 2015 novembere és 2017 októbere között pedig elnyelt a kétségbeesés legborzasztóbb bugyra, de sikerült visszanyernem az irányítást az életem felett. 2018-ban mindössze két felkészítő meccs után úgy döntöttem, hogy szembenézek a WBC nehézsúlyú bajnokával, Deontay Wilderrel. A teljesítményem megdöbbenetette a világot, és mindenki szemében diadalt arattam – leszámítva két pontozóbíró, akik közül az egyik döntetlent, a másik pedig Wilder javára ítélt.

Egyesek azt hiszik, ismernek engem holmi régi közösségi médiás kommentből, mások meg inkább csak a bokszolói karrieremre összpontosítanak, de remélem, ez a könyv mindenkinek megmutatja, ki vagyok. Hogy megmutatja az igazi személyiséget, hogy min

³ *A szorító.*

kellett keresztülmennem az életem során, nem is beszélve a szüntelen küzdelmeimről.

A Bibliában szerepel egy Jób nevű illető, a világ egyik leggazdagabb embere, aki mindent elveszített. Mindent, amije csak volt. A kínok kínját állta ki, még a legközelebbi barátai is ellene fordultak, és Isten megtagadására nógatták. Mégsem hagyta magát, és végül az Úr többel áldotta meg, mint amije korábban volt – az ő története több szempontból rímel az enyémmre. Huszonhét évesen egy németországi ringben feljutottam a bokszt világnak csúcsára. Legyőztem Vlagyimir Klicskót, a tíz éve veretlen uralkodót, akiről mindenki szentül hitte, hogy le fog győzni engem. Nem hagytam magam, és diadalt arattam. A lehető legnagyobb közönség előtt ajánlottam a győzelmemet Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak, amivel azon nyomban megoszlottak rólam a vélemények. Aztán a hazatérésem után a média minden szegletéből kritika ért, és lassacskán maga alá temetett a depresszió. A diadal pillanata villámgyorsan feledésbe merült, és odáig süllyedtem, hogy inkább a halálra vágytam. Ezért választottam ezt a történetem kiindulópontjának a nyitó fejezetben. Így fellebbenthetem a fátylat a belső készítetésemről, hogy a világ legjobb nehézsúlyú boksztolója legyek, miközben a saját mentális betegségekkel küzdök.

Nem csak sötétség övezte az utamat, amely során amatőrből nehézsúlyú világbajnokká váltam, és minden ismerősöm aláírhatja, ugyanúgy szeretek nevetni, mint mindenki más. Miután átvergődtem a legsötétebb napjaimon, és visszatértem a boksztvilág csúcsára, valószínűleg többet kereshetek, mint korábban bármikor. A legfontosabb pedig az, hogy imádok apa, férj és fivér lenni.

Új szemszögből tekintek a boksziparra és úgy általában a világra. Mindennél jobban élvezem a barátaimmal, a családommal és a rajongóimmal együtt töltött időt, mi több, azt is, ha felhúzhatom a harcostársaimat, mint például Anthony Joshuát, Deontay Wildert,

azt a nagyra nőtt tésztakarikát és Vlagyimir Klicskót, aki utálta, amikor a filmszereplő Borat képében kifiguráztam. Joshua is alaposan meglepődött, amikor felhívtam.

– Mi a stájsz, AJ? – kérdeztem. – Hogy vagy, melák?

Aztán közöltem, hogy ki fogom ütni, és szájkaratéztunk egy darabig. Rengeteg híres ember száma szerepel a telefonkönyvemben, hogy szórakozhassak egy kicsit néhány sör után.

Ebben a könyvben igyekeztem keverni a fényt a sötétséggel. Egy 2010-es nappal indítunk, ami a tudtomon kívül megváltoztatta az életem menetét – a ringen belül és kívül pozitív és negatív irányba is. Fel fogom idézni a gyermekkoromat. Mesélek a szeretteim lenyűgöző erejéről, akik a diadal és a lesújtó gyengeség pillanatában is mellettem álltak. Lejegyzem a Cigánykirályként megtett utamat az amatőrségtől a nehézsúlyú világbajnoki címig, a diadaltól a bukáson át a felemelkedésig. Azt akarom, hogy a kötet a valódi éneket tükrözze szépítés nélkül. De leginkább egyetlen dolgot szeretnék ezzel a könyvvel: másokat is átsegíteni az élet viharán. Ha én – egy kétszázhat centis nehézsúlyú világbajnok – képes voltam segítségért folyamodni a mentális egészségem érdekében, akkor bárki megteheti. Ha én le tudtam adni majdnem hatvannégy kilót, akkor bárkinek sikerülhet. A boldogságot nem az ingóságaink jelentik. Bebeszélnek nekünk, hogy legyen jobb állásunk, nagyobb házunk, gyorsabb autónk, és akkor sokkal jobban érezzük majd magunkat, az élet pedig remek lesz, de ez pusztán hazugság. Hiába van meg mindez, ha az ember haszontalannak érzi magát.

De létezik kiút a depresszió csapdájából, és hiszem, hogy ez a tudat másoknak is reményt nyújthat. Azoknak, akik némán szenvednek a mentális betegségeiktől. Egyszerűen úgy érzem, túl sokan nem találják meg a hangjukat, nem áll módjukban szavakba önteni a félelmeiket, vagy képtelenek leírni, min kell napi szinten átmenniük a pusztán létezés érdekében. Életet menthet, ha az ember lehetőséget kap arra, hogy beszéljen a belső démonairól.

Fiatalkoromban szégyellős, csendes személyiség voltam, és mint annyi srác a sport világában, gyakran ideges lettem, amikor amatőrként belevágtam. Félttem kikapni amatőrként, mert nagyon vágytam a sikerre. Aztán a profi karrierem hajnalán úgy gondoltam, nagypofájúnak kell lennem, ha figyelemre vágyok, mert nem érek el semmit azzal, ha önmagamot adom. Éppen ezért eljátszottam az öntelt rá-tartati szerepét, valahányszor forogni kezdtek a kamerák. Az álarc ki-tartott, és végül a szerep bekebelezett, mert mindenki ezt várta tőlem – ez nyilván hivatástól függetlenül előfordulhat bárkivel. Az ember úgy érzi, másvalakivé kell válnia a társadalmi nyomás alatt, és ez óri-ási szerepet játszik a mentális betegségek kialakulásában. Rájöttem, hogy önmagamot kell adnom – bármi áron.

Meg kellett tudnom, ki rejtőzik az álarc mögött.

ELSŐ FEJEZET

PÜNKÖSDI KIRÁLYSÁG

2010 júniusában repülőgépre szálltam egy, a vártnál hosszabb útra. Akkor még nem tudtam, hogy ez elindít Vlagyimir Klicsko, a boksztörténelmének egyik legdominánsabb nehézsúlyú világbajnokának legyőzéséhez vezető úton. Mellesleg ez az út vezetett az életem iszonyúan fájdalmas kisiklásához is.

Ekkor már felemeltem az első profi övem, az angol nehézsúlyú címet. Odahaza megszületett az első gyermekem, Venezuela, és betöltötte az egyet. A szorítón belül és kívül egyaránt jól alakultak a dolgok, hiszen rendszeresen bunyóztam, és a világ lassacskán megismerte a nevemet – bár a személyes démonjaim makacsul kísértettek.

A személyiségem mindig is ösztönös cselekvésre sarkallt. Ha úgy éreztem, meg kell tennem valamit, megtettem, így egy szép napon besétáltam egy utazási irodába, és lefoglaltam egy helyet egy manchesteri reptérről induló járatra. Detroit volt az úti cél, még hozzá azért, hogy találkozzak a néhai legendás bokszedzővel, Emanuel Stewarddal – közismert nevén Mannyvel. A tanoncai listájával a sporttörténetének bármelyik híres edzője elégedett lenne. Összesen negyvenegy világbajnokot képzett, köztük a szorító olyan legendáit, mint Thomas Hearns, Lennox Lewis és a férfi, aki mindig is az első számú célpontom volt, a hosszú ideje vitathatatlan nehézsúlyú világbajnok, az ukrán Vlagyimir Klicsko.

Manny remek amatőr bokszoló volt – a negyvennégy győzelméhez csupán három vereség társult, és 1963-ban elnyerte a nemzeti Aranykesztyű címet is – de a Detroit jó ideje híres Kronk konditermének edzőjeként ragyogott igazán. Rég megdönthetetlen volt a legendás híre, mire felfigyelt rám, és alig várta, hogy elcsevegjünk a nagy kacsaúsztató túlpartján. Mi több, alig egy évvel korábban, 2009-ben Manny felhívta az apámat, Johnt, és szóvá tette, milyen szívesen venné, ha átugranék, mert úgy hiszi, belőlem lehetne a következő nehézsúlyú világbajnok.

Merész kijelentés volt ez, a meghívás pedig természetesen végtelesen csábító, mégis nemet mondtam, mivel nem igazán felelt meg az időpont. A feleségem, Paris várandós volt Venezuelával, és egyszerűen nem éreztem rendjén valónak egy ekkora lépést, pedig megtisztelt és felpozsztított a tény, hogy Manny Steward találkozni akar velem, a huszonnégy éves veretlen, ám kiforratlan profival. Aztán egy nap rájöttem, hogy ha nem megyek el Detroitba bemutatkozni, akkor egész életemben bánni fogom. Nem egy akármilyen vén edző akart velem dolgozni, hanem a sportág egyik legendája, így lefoglaltam a helyemet, poggyászt ragadtam, és megmondtam Parisnek, hogy az Államokban leszek. Egyszerűen ilyen vagyok, impulzív természet.

Telefonon azért megpróbáltam elérni Mannyt, ahogy a limericki Andy Lee kuzinomat is, aki odaát edzett a termében. De egyiküket sem csíptem el. Mannyt nagyon lekötötte a sportkommentátóri munkája az HBO-nál, így egyszerűen gépre szálltam, önállóan, a címe nélkül, és miután megérkeztem a detroiti reptérre, azt mondtam a taxisofőrnek, hogy vigyen a Kronk edzőbe. A helyesnek vélt címre érkezve egy bezárt termet találtunk, de szerencsére a sofőr megtalálta a jó címet, és végül célba értünk.

Miután beléptem, a teremben egy főre nőtt a fehér csávók száma, és a magassággal is kicsit kilógtam közülük. Az egyik edzőhöz léptem.

– Hol találom Mannyt? – kérdeztem. Megkérdezte, ki vagyok. – Tyson Fury, a leendő nehézsúlyú világbajnok – vágtam rá.

A bokszt és a ringben nyújtott teljesítményemmel kapcsolatban sosem vagyok híján az önbizalomnak. Ezután a fickó megcsörgette Mannyt.

– Megjelent egy eszelős fehér srác – mondta neki –, és beszélni akar veled, mert állítólag ő a leendő nehézsúlyú világbajnok.

Manny rákérdezett a nevemre, utána pedig azonnal magához kísértetett a fickóval. Ugyanúgy megdöbbsent, mint az egész edzőterem, amikor megjelent ez a melák nehézsúlyú a tréfás brit akcentusával és a nagyozolásával. Vicces dolog, hogy bízom a képességeimben, ám a szorítótól távol hiába járok az egyik pillanatban a fellegekben, a következőben sötét üregbe zuhanok. És minél feljebb jutottam, annál mélyebbre hullottam. Ebben az ördögi körben léteztem, így a siker minden szikrája nagy árat követelt. Ebből állt az életem, de nem tudtam az okát.

Mannyval a megismerkedésünk pillanatában egy hullámhosszra kerültünk. A tervezett kéthetes ottlét egy hónapossra hízott. Elvitt magához, és nála laktam; még egy különleges extra méretű ágyat is vett nekem éjszakára. Úgy bánt és beszélt velem, mintha már világbajnok lennék. Szerinte a dobogó harmadik fokán álltam a bokszt általa ismert egyéniségei között – Muhammad Ali és Naseem Hamed, a „Herceg” után. Rengeteget javított az egyensúlyomon és az egyenesemen, és abban a négy hétben szivacsként szívtam magamba mindent. Az ott tanultak az egész karrierem során elkísértek. Nem egyszerű bokszedző volt ő, hanem igazi tanár, márpedig az manapság nem terem minden bokorban. Személyes érdeklődést tanúsított irántam, és mindent megtett, hogy a lehető legtöbb tudást adja át a bokszt művészetéről.

Kétségkívül ez volt életem egyik legjobb időszaka, főleg azért, mert Andy kuzinom is ott volt. Ő a profi karrierje kezdete óta

Mannyvel edzett, és később a WBO⁴ középsúlyú bajnoka lett. Hétvégénként mindenféle bárókba jártunk, ahol Manny – akit egész Detroit ismert – felállt, és a következő nehézsúlyú világbajnokként mutatott be engem. Utána átvettem a mikrofont, előadtam néhány dalt, az amerikaiak pedig imádták.

A Kronk edzőben is hamar megjegyeztek. Egy nagydarab ausztrál cirkálósúlyú folyton nyaggatott, hogy iskolázzak vele, Manny pedig folyton lehurrogta a méretemre hivatkozva, de a fickó kitartott. Amikor végre szorítóba léptünk, kétszer leterítettem az egyenesemmel, és nem sokkal később egyoldalúság miatt be kellett rekesztenünk az iskolázást. Abban felülmúlhatatlan voltam, akárcsak Andy. Az egyik veterán edző egész nap csak azt szajkózta:

– Ember, ezt nem hiszem el! A sápadtarcúak elfoglalják a Kronkot! A sápadtarcúak elfoglalják a Kronkot!

A mozgásom, a ritmusérzésem és a kitartásom végtelenül meglepte a terem sokat látott edzőit, akik mind elég gépiesnek tartották a legtöbb európai nehézsúlyú boksztílusát. A sportág legtöbb nagy embere általában nem úgy mozog, mint én. A mozgásom és a kézsebességem révén kilógok a sorból, akár egy csiszolatlan gyémánt, akiről képtelenek levenni a szemüket. Azt várták, hogy csámpásan, felemelt karral fogok bemasírozni, akár a többi futószalagon gyártott kétajtós szekrény, de helyette egy Ferrari került a kezük alá.

A terem nagy öregjei szerint inkább az amerikai módi szerint bokszolok – egy amerikai mentalitásával. Bizonyítottam az érkezésemkor tett állításomat, miszerint én vagyok a bokszt jövője. A teremben mindenki megdöbbsen a látottaktól, mert nagyon kevés nehézsúlyú volt képes arra a ringben, mint én a velem született rugalmasságommal és a gyors kezemmel. Szívesen néztek minden áldott nap, és ez jótekonny hatást gyakorolt rám, ráadásul éreztem a tapasztalt bokszolók helyeslését is. Nyoma sem volt a szorongásnak,

⁴ WBO: World Boxing Organization, Boksztvilágszervezet.

a sötétségnek nem nyílt alkalma az elmémre ereszkedni, mert egyre többet tanultam a sportágról, amit világeletemben szerettem – még-hozzá a legjobbtól –, na meg éltetett a nézőközönségem reakciója is.

Nagyon csábított a maradás gondolata. A világ egyik leghíresebb ökölvívó edzőtermében lehettem, mindennap vonzottam a tekinteteket, előadtam a műsoromat, aztán bejártam a srácokkal a helyi bárakat, hogy szórakoztassam őket az énektudásommal. Rengeteget fejlődtem. A haladás szempontjából logikusnak tűnt a maradás, de haza kellett mennem Parishez és a családhoz, mert nekem ők a legfontosabbak. Manny imádott velem dolgozni, mi több, meglepett egy pár gyönyörű bokszcsizmával is, amit fel is vettem Németországban azon az öt évvel későbbi sorsdöntő estén, a nehézsúlyú címmérkőzésemen.

E remek élmény után végül búcsút kellett intenem Mannynek és a Kronk edzőteremnek, ám négy hétre rá Manny azzal a kéréssel hívott fel, hogy utazzak Ausztriába, és vegyek részt Vlagyimir Klicsko edzőtáborában – a nehézsúlyú címvédő mérkőzésére készült a londoni Dereck Chisora ellen. Lecsaptam a lehetőségre, hogy testközelből láthassam, milyen is Klicsko, meg hogy újra együtt dolgozhassak Mannyvel. Viszont mikor elfogadtam az ajánlatot, még gőzöm sem volt arról, hogy Manny ezúttal még jobban megszilárdítja a Klicsko feletti majdani diadalom alapját.

Az egyik edzésen rám mutatott, majd tisztán és érthetően leszögezte:

– Tyson lesz a következő domináns nehézsúlyú világbajnok.

Vlagyimirnak ez a legkevésbé sem tetszett, az arcára volt írva. A szorítóban iskolázott, és nem ment neki túl jól. Erre Manny csak annyit mondott:

– Tyson Furyt inkább nem engedem hozzád, mert kiütne a vérbe.

Mi több, az említett iskolázás után hajnali háromkor felhívott, hogy megkérdezze, mit gondolok Vlagyimir esélyeiről. Nagyra tartotta a véleményemet a bunyósokról. Szemrebbenés nélkül rávágtam,

hogy arra számítottam, Supermannal fogok megismerkedni Ausztriában, nem pedig egy újabb kesztyűs átlagemberrel. A világon semmi különlegesen nem láttam benne. Manny attól tartott, Klicsko vissza fogja mondani a Chisora elleni meccsét, mert a legkevésebb sem festett pengén, és végül pontosan ez is történt, de előtte még jobban beférkőztem Klicsko fejébe.

Nagyjából húszan (amit Andy kuzinom is tanúsíthat) lementünk a szaunába, és az egyik öreg amerikai edző, aki Vlagyimirral dolgozott, azt mondta nekem:

– Tudod, Vlagyimir a Szaunakirály, úgyhogy mutass tiszteletet! Szeret utolsóként távozni, amikor már mindenki elment.

Na ez aztán zene volt a fülemnek, mert ha valaki, hát én aztán imádom a kihívásokat. Tudtam, hogy ez egy tökéletes alkalom a nagy Vlagyi felbosszantására. Bementem – én, a kövér disznó – a legforróbb szaunába, ahol valaha jártam. A közepén lobogott a tűz. Mindenki pucér volt, de adtak egy ilyen csokoládészirup-szerű anyagot, hogy az ember bekenhesse magát. Lassacskán mindenki lelépett egymás után, végül kettesben ücsörögtünk odabent Vlagyimirral. Amikor lejárt a húsz perc, felállt, hogy beállítsa az órát még húsz percre. „Itt fogok megdöglenni”, gondoltam. De nem hagytam magam. „Ha elájulok, lelocsolnak vízzel, és minden rendben lesz”, vélekedtem. Összpontosítás gyanánt fejben számoltam a másodperceket, aztán öt percre rá Vlagyimir felkelt, és nagy dérral-dúrral kimasírozott. „Remek”, gondoltam. Maradtam még tíz percet, és miután kimentem, kis híján elájultam. A vén amerikai edző, akivel előtte beszéltem, még mindig ott volt.

– Mit mondtál Vlagyimirnak? – kérdezte.

Nagyot szusszanva ránéztem.

– Éljen az új Szaunakirály! – feleltem.

Innen tudtam, hogy legyőzhetem Vlagyimirt. Ekkor rádöbbsent, hogy nem fogok lefeküdni neki. Az edzőtáborában azért bámulta az iskolázópartnereit, hogy megfélemlítse őket. Nagy agyturkász volt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tudta, hogy később jó eséllyel szembe kell néznie ezekkel a srácokkal, és így az első gongszó előtt megverhette őket, hiszen már az edzőtáborban démonokat plántált a fejükbe. De rám ez nem hatott. Bámult a teremben, mire rákiabáltam.

– Nem tetszik valami?

Felismertem a gyengeségét: egyszerűen muszáj mindig kézben tartania a gyeplőt. Mindketten azzal a tudattal távoztunk a táborból, hogy engem nem félemlíthet meg. És ezzel mindketten tisztában voltunk öt évvel később is, amikor 2015-ben eljött a pillanat, hogy megküzdjünk a világbajnoki címeiért a düsseldorfi Esprit Arénában.

Hosszú játszmának tűnhet, de nekem mindig is Klicsko volt az igazi célpont. A karrierem építése közben elnyertem minden elérhető címet – az angol, az ír, a brit, a nemzetközösségi, az európai és a WBO interkontinentális nehézsúlyú címét –, hogy javítsam a helyezésemet a világgranglistán a nagy Vlagyi nyomában. Sorra ütötte ki a kihívókat, akárcsak a bátyja, Vitalij. Vitalij először 2004-ben nyerte el a WBC övét, aztán 2008-tól 2013-ig meg is tartotta, míg Vlagyié volt a másik három nagy öv, a WBA⁵, az IBF⁶ és a WBO öve. A markukban tartották a nehézsúly színterét, és a Cigánykirály kellett a birodalmuk ledöntéséhez. Ezt ők is tudták, és ameddig tőlük telt, távol tartottak a koronaékszerektől. Aztán eljutottam a kötelező kihívói címig, és 2015-ben eljött az én időm.

De amíg a profi karrierem felívelőben volt, és közeledett életem legnagyobb csatája, olyan tragédia következett be a magánéletemben, amit el kellett fojtanom az álmom beteljesítéséig. A rémálom ráér utána is...

⁵ WBA: World Boxing Association, Bokszevilágszövetség.

⁶ IBF: International Boxing Federation, Nemzetközi Bokszezsövetség.